

23.2.2018 Erosta on jo ainakin puoli vuotta. Tekisi mieli laskea tarkasti kuinka monta päivää sitten istuimme puistossa. Samassa josta silloin lähdimme ensimmäisille treffeille. Kauhean kliseistä nyt erota samassa paikassa jossa rakastuimme. Tuntuu oudolta rakastaa sua vieläkin. Rakastan sua vieläkin, vaikka teitkin minusta kauhean erilaisen ihmisen. Teit minusta heikon ja pistit minut unohtamaan kaiken josta ennen nautin, unohdin kaverit ja kohtelin äitiäkin paskasti. Valehtelin kaikille ja en pitänyt itsestänikään huolta. Minun pitäisi kai hyväksyä ettei sitä kukaan koskaan osaa olla oikealla tavalla rakastunut. Poistin sinun numerosi eilen. Se ei ollut hankalaa, mikä on outoa. Poistin sinun numeron, koska toissapäivänä tulin taas itkemään sinulle vaikka ei olisi pitänyt. Sinulle juttelu on itsetuhoista. Taidan sittenkin ymmärtää miksi tyypit viiltelee. Minulla on sinusta enää kuvat, ja tottakai muistot mielessä. Niistä ei koskaan pääse yli, tai mistäpä minä sen tiedän. Sinun takia muutin jopa kotoa pois. Muutin 500 km päähän kodistani. Tahrasit kotini. Minun turvapaikkani. Sitä en koskaan anna sinulle anteeksi.

17.09.16 Makaamme minun sängylläni. Olemme maanneet siinä jo ainakin viisi tuntia. Juttelimme vain kaikesta tyhmästä, kuten siitä mitä haluaisimme isona olla. Tiesimme ettei meistä kuitenkaan tulisi koskaan mitään sellaista kuten kuvittelimme silloin, mutta eikö sitä pidä jotain olla jota kohti tavoitella. Muistan myös kun kerroin kavereista jotka viiltelevät ja sanoit minulle, että minä en saisi koskaan tehdä niin. Taisin valehdella kun sanoin, että lupaan etten koskaan satuttaisi itseäni. Pidät minua kädestä. Sinun sydän alkaa hakkaamaan tosi lujaa. Meidän huulet melkein koskettaa jo. Tämä on molemmille iso juttu. Kummankin ensimmäinen suudelma. Olen paniikissa. En uskalla mennä vielä vannomaan että rakastan. Mutta taidan rakastaa (helppoa se on nyt sanoa). "Sul on pehmeet kädet", sä sanot. "Kuivat ne vaan tästä kylmyydestä on", vastaan samalla nauraen. Huomaan kuinka epätoivoinen olet iskurepliikkiesi perusteella. Sinä kuiskaat: "Tiiäks, täydellistä ei oo mutta lähelle voi päästä". Nyt se tapahtuu. Tulet lähemmäksi. Kysyt: "Meeks paniikkiin jos pussaan sua". Mun eka rakkaus. Olin valmis tekemään sun puolesta mitä tahansa ja sä et ees jaksanu herätä mun takia kymmeneltä lauantai aamuna. Kiitos kusipää. A on ehkä juuri niin kuin sinäkin. Suojelevainen, ihana, sinä. Myöhemmin kirjoitettua/toinen versio "A"sta: (A ei ole mitään niinkuin sinä, hän on sentään oma itsensä.) parin viikon tauko Oon I:n kaa. Mua ahdistaa. Pitäisi sekin jättää. Kuinkakohan monta kertaa minun pitää vielä särkeä jonkun sydän ennenkuin tajuan, ettei pidä alkaa suhteisiin kunnes olen päässyt sinusta yli. En tiedä miten tämä juttu I:n kanssa alkoi. Olimme niin hyviä ystäviä, meillä oli hauskaa. En tajua miksi minun pitää kusta kaikki ja alkaa seurustelemaan hänen kanssaan. Ehkä hän muistutti sinua, kuten A. Pystynkö koskaan enää rakastumaan? Ennen sinua olin paljon vähemmän mitä olen nyt, kaipaani silti ihmistä joka olin ennen sinua. Minulla oli Äidin kanssa ongelmia, rakastin kavereita mutta he eivät vain olleet tarpeeksi. Anteeksi. Elämä oli ihanempaa, mutta en vain osannut arvostaa sitä vielä silloin, pari vuotta sitten. Olin tosi eläväinen ihminen, nauroin paljon. Värjäsin hiuksetkin siniseksi, sinä et olisi antanut minun koskaan tehdä sitä. Minulla ei ollut montaa kaveria, mutta olin tyytyväinen kuitenkin. Asuimme kaukana keskustasta joten vietin paljon aikaa kotona. Se ei haitannut minua vielä silloin. Osasin olla yksin ja nauttia omasta seurastani. Katsoin Netflixiä ja tein luovia asioita, kudoin jopa ja maalailin. Kävin ulkona lenkittämässä koiria ja leikin kissani kanssa. Rakastin itseäni. Tuossa vaiheessa olin vasta aloittanut yläasteen. "Nyt se elämä alkaa", mietin. Todellakin alkoi. En siinä vaiheessa olisi uskonut, että siitä vuosi eteenpäin ja olisin miettimässä pitäisikö hankkia kortsuja. Minulla on ikävä sinua silloin, kun en jaksa tehdä mitään. Silloin kun olen väsynyt maailmaan ja sen pohdintoihin. Silloin kun olen liian väsynyt olemaan oma itseni. Tarvitsen sinua, juuri nyt. Miksi annoit minun päästää sinut menemään? haista paska.

3.3.2018 Vieläkin sinua ikävä.

Voi

vittu. 7.3.2018 Jokainen kerta sen jälkeen kun juttelen sinun kanssa, tajuan ettei me kuuluta yhteen. Mutta nyt ei olla juteltu hetkeen, ja alan taas ikävöimään sinua, kuvittelemaan että olet joku muu. Löysin meistä kuvia joita en ollut nähnyt pitkään aikaan. Katsomme toisiamme ja nauramme. Outoa ajatella, että siitä hetkestä vain kuukausi eteenpäin ja erottaisiin. Vittu kun on taas niin surullista. Ainiin, niistä kuvista vielä. Ne otettiin rippipäivänäni. Pari kuvaa otettiin yhden hyvän kaverini kanssa joka oli poika. Sinä olit mustasukkainen hänestä ja sanoin sinulle ettei sinun tarvitse murehtia hänestä, en voisi koskaan kuvitella tekeväni mitään hänen kanssaan. Kun erosimme tämä poika päätyi sinun laastariksi, hupsis. En kadu mitään. Olit parasta mitä mulle on tapahtunut. Sen takia sinun menettäminen on ollut raskainta. Kestää kauan ennenkuin löydän jotain parempaa kuin sinä. Vaikkakin meidän rakkaus oli/on edelleen kuin suoraan jostain kliseitä täynnä olevasta teinidraamaelokuvasta, sinä olit/olet mulle aitoa.

12.3 Sitä aikaa kun olimme yhdessä: Joskus kun oon sun lähellä, tunnen meidän välissä jotain vaarallista. Sun kanssa voisin tehdä mitä tahansa, lopettaa koulut ja karata, unohtaa omat mielipiteeni ja uskomukseni, sinun kanssa ja sinun takia vaikka kuolisin. Aina kun ollaan lähekkäin - ja ei kosketa - tunnen pakonomaista tarvetta koskea sua. Ihan vain pienesti. Tällä kertaa tunsin sitä pakonomaista, enemmän kuin pienesti. Sun lähellä mä en kaipaa mitään muuta. Näen sua joka päivä koulussa, mutta se ei millään riitä. Kuluta ota mut omaksesi. Istumme vastakkain sun sängyllä. Jalat ristissä. Kädet yhdessä. Katsot mua silmiin. Naurahtelen hermostuneisuudessani, kysyn häkeltyneenä "mitä sä oikeen tuijfaat". Vastaat "sä oot niin kaunis". Tulen lähemmäs ja puolivahingossa kaadan sinut makuuasentoon. hupsis. Kätesi hapuilevat pitkin vartaloani. Kutittaa. Menee kylmiä väreitä. Kukaan ei ole koskettanut minua kuten sinä. Tiedämme että olemme vakavissaan, kaikesta kuitenkin pitää tehdä leikkiä. Kutitat minua huulillasi kaulastani. Minä hymyilen ja nauran kyyneleet silmissä. Kiusaan sinua pitämällä sinut kaukana minusta, tekee tilanteesta vielä intohimoisemman. Lopulta päästän sinut lähelleni, olet heti pussaamassa kunnes minä pysäytän sinut. Asettelen sinut tarkasti vierelleni makaamaan kyljelläsi, ihmettelet mitä minä oikein puuhaan. Tulen vierellesi makaamaan, samalla tavalla kyljelleni. Sanon: "muistatko kun ensimmäisen kerran makasimme näin", hymähdät ja kerrot muistavasi. Minä kuiskaan korvaasi: "meeks paniikkiin jos kerron että rakastan sua?" Alat hymyilemään ja pari kyyneltä täyttää silmäsi. Tulet lähemmäs ja pussaat, ilman mitään leikkejä. Nyt ollaan ihan tosissaan. Katson sua silmiin, näen että katsot mua rakkaudella, aidolla sellaisella. Tämä, että minä muistelen sinua näin on juuri sitä itsetuhoisuutta. Kaikella pitää aina leikkiä. Makaamme sängyllä ja makaat kainalossani. Pidän enemmän tästä kuin siitä, että olisin sinun kainalossasi. Uskon että olet samaa mieltä. Olet minun ja haluan pitää sinusta huolta. Olet tärkeä. Minulla on valkoinen kauluspaitani jonka napit ovat auenneet jo valmiiksi vähän. Pidät kättäsi kaulani alapuolella. Juuri rintojeni yläpuolella. Silität. Siirrätkättäsi alemmas, ihan muina miehinä niinkuin minä en huomaisi. Ajattelen, en tule koskaan tuntemaan mitään näin vahvaa. Pitäisi mennä nukkumaan ja lopettaa tämä kirjoittaminen. Pistää musiikki pois päältä. Mutta pelkään samaa kuin joka ilta, itkemistä. Aina, pelkään että kerran kun sen aloittaa siitä ei tule loppua. Huomenna kuitenkin ihan normaali päivä. Herään kuten aina ennenkin ja menen kouluun. Sanon kavereille että itkin taas eilen, sun takia. Ne vastaa että olisi jo aika päästä yli ja kyselevät miksi olen vieläkin sussa kiinni. Vastaan, niinkuin aina: "No en vittu tiedä." En mä joka ilta itke. Mutta joka ilta mä sua mietin ja aamu. Mietin miksen herää sun vierestä. Missä sä oot? Ei siinä kauaa mennyt. Aloin itkemään. En ihmettele. Miksi vitussa sun piti kusta kaikki? Edu Kettunen ja Kent soimaan niin kyllä elämä hymyilee taas. Apuahan minä en muuten hanki. Se on ihan turhaa. 13.3

Alkaa taas olemaan niin myöhä että ajatukset kulkevat erilailla. Alkaa tulla taas sinua ikävä. Nyt

on oivallinen aika taas kirjoittaa sinusta. Toivon niin paljon, että joku päivä joisit itsesi känniin ja tulisit juttelemaan. Voi luoja. Kesä, juhannus. Olen juuri ollut viikon ilman sua. Olen kesätöissä iskän luona, viidensadan kilometrin päässä susta, sattuu. Kävellään E:n kanssa Kemijoen rannalla ja kuunnellaan musiikkia.

Sitten sä soitat. Olet kännissä. Kuulostat suloiselta. Luurista kuuluu kun sun kaverit huutelevat turhuuksia: "pistä se akkas ny helvettiin ja tuu takas ryyppään!" Minä nauran. Menet omaan huoneeseesi, omaan rauhaan. Toistelet jatkuvasti kuinka paljon sä mua rakastat. Uskon sua. Olet rehellinen kännissä, sen mä tiedän. Yhtäkkiä ääntäsi ei enää kuulu. Huhuilen perääsi ja suljen puhelimen. Sä nukahdit (sammuit). 14.3 Minulla on ikävä hyvää fiilistä. En edes ikävöi sinua. Ikävöin jotain. Jotain joka ymmärtäisi. Olisi tukena. Hyväksyisi minut, ne kaikki puolet mitkä minussa on. Minulla on hullun väsy. Siitä tämä kaikki taas johtuu. Jos yrittäisin kirjoittaa päivällä tästä tulisi ihan tylsä. Taide syntyy kärsimyksestä. En tiedä ketä pitäisi ikävöidä. Haluan vain rakastaa jotakuta ja antaa hänelle kaikki. Itseni kantaminen on liian raskasta. Liikaa ajatuksia. Ei kukaan sitä koskaan kehdannut ajatella että on se pirun hankalaa olla niin täynnä elämänviisauksia. Ei pysty mitään tekemään ilman että ajattelisi mitä kaikkea pahaa siitä seuraa. En valita. En haluaisi. Mutta onko aina pakko olla se mitä on. Haluan taukoa elämästä. Taukoa itsestäni. Tai taukoa muista. En tiedä olenko taas vain unohtanut sen kuka olen. Huomenna kaikki on taas hyvin. Kunnes taas tulee ilta ja tulen tänne itkemään kaikesta. Joko sinusta tai niistä muista tai ihan vaan asioista.

"-Voidaanko kuolla samaan aikaan?" "-No tottakai rakas." "-Hyvä... En kestäis ajatusta elää ilman sua." tämä tapahtui kaksi viikkoa ennen kuin erottiin. "-Mä rakastan sua." "-Nii mäki rakastan sua." Valhe. "Mä en halua että tää päättyy." Valhe. "En mä sua aio jättää." Valhe. Ethän sä itke? En tietenkään. Valhe. Rakas, sä et tiedäkään kuinka paljon haluaisin sun lukevan nää. Voisin liittää tähän pari kuvaakin meistä vielä. Haluan että kärsit mun kanssa. Haluan vielä sen yhden kerran. Yhden kerran kun vain itketään yhdessä. Haluan että tiedät rakastavani sinua vieläkin. En pääse sinusta yli vielä pitkään aikaan. En halua olla ainut joka on näin sääliittävä. Mun on pakko saada tietää oletko päässyt minusta yli. Sinun on pakko ikävöidä minua. 15.3. Aamu Tästä ei tule mielenkiintoista tekstiä. Johtuu päivän ajankohdasta. Nimittäin aamusta. Melkein päätin aamulla etten ikävöi sinua enää. Meno oli liian sääliittävä eilen illalla, mutta ei se auta. Jos päätän joka aamu etten ikävöi sua enää, se ikävä tulee takaisin kuitenkin. Aion nyt vain olla ja mennä. En edes mieti susta yli pääsemistä. 15.3 Ilta Sä sovit mulle paremmin kuin kukaan muu. Mutta mä muutun. Mä rakastun uudestaan. Sillon sä et enää ole mun yksi ja ainoa. Mä haluan rakastua. 16.3 Katson tähtiä. Otavaa. Kuiskaan. "Rakastan sua". 17.3 Vuosi ja seitsemän kuukautta olisi tullut tänään täyteen. No ei tullut, vittu. Sattuu vaan vieläki. Toivon niin perkelesti että sä laittaisit viestiä. Olo on niin heikko ja sääliittävä. Mä haluan kuulla sun sanovan ne sanat..."mulla on ikävä". Toivon vain että sanoisit jotain...ihan vaikka pelkkä musta snäppi. Pelkkä "hei" whatsappissa... Mulla on niin jumalattoman ikävä. Hyvä että nyt sentään olen tajunnut etten voi korvata tätä ikävää millään. En turhaan mene särkemään kenenkään muun sydämiä omien särkyjeni vuoksi. Tuu mun luo takaisin rakas. -miksi sä edes ajattelet mua enää? kysyt kerran. -koska olit mun ensimmäinen rakkaus tai olet. vastasin. Mikset sä sano mitään? Vaikka kuinka mä yritän tällä hetkellä porautua sun aivoihin. Mikset sä kuule?? Luulin että meidän välillä oli joku yhteyskin. Rakas mä en tiedä kuka mä oon. Tarviin sua muistuttamaan että mulla menee paremmin ilman sua! PUHU MULLLE! Kulta enkö mä merkitse sulle mitään? Oletan että olit eilen juomassa koska kaikkien sun kavereiden mukaan ne oli juomassa joten aivan varmasti sinäkin olit. Mikset sinä eilen laittanut mitään? Olit kuitenkin kännissä. Ja aina kun olit kännissä, rakastit minua todella. Etkö sitten enää rakastakaan? Yritätkö vihjailla jotain? Olenko minä oikeasti se joka jää vain

haikailemaan toisen perään? No en varmasti ole. Kyllä sinullakin on minua ikävä. Aivan varmasti on. Mikset laita viestiä? RAKASTA MUA KUSIPÄÄ! Mitä helvettiä? Rakas... Mä oikeesti uskoin kun sanoit että rakastat. NÄINKÖ SÄ SEN TODISTAT? ainiin. Käskin sinua pysymään poissa. ja teet juuri niin kuin käsken. Erosimme ja olet vieläkin tossun alla. Yai sitten et oikeasti vain halua jutella kanssani. HAISTA PASKA. Sinun pitäisi olla täällä. Rakastamassa minua. Olla minun tukena. MUTTA ET OLE. tyhmä. kusipää. Mä olisin ollut sinun tukena. Olisin tehnyt vaikka mitä. Sinä et. Oot tyhmä. paskakasa. painu helvettiin. rakasta mua. 27.3.

Miks mä ees enää välitän? Lueskelin noita edellisiä kirjoituksia. Luulisi että olisin kasvanut enkä ajattelisi enää samalla tavalla. Mutta ei, en ole kasvanut. Mietin vieläkin. Mikset sä laita viestiä? Haluaisin sinun laittavan viestiä MUTTA MINÄ VIHAAN SINUA SILTI NIIN PALJON! Tiedättekö sen tunteen, kun palaatte kotiin ja kuinka mukava ja turvallinen fiilis siitä tulee. Minulla meni reilu vuosi ennenkuin pystyin palaamaan kotiin ja aidosti pitämään sitä kotonani, turvallisena paikkanani. KAIKKI TÄMÄ SINUN TAKIA. HAISTA PASKA. KUSIPÄÄ. 28.3.

Olen puolessa välissä. Odotan vielä viestiäsi. En edes tiedä miksi. Kunhan odotan. Tiedän että olen puolessa välissä sillä veit kaiken rakkauden mitä minussa oli pois. Mutta nyt, alan saamaan sitä takaisin, ehkä vain sen takia että voisit tulla takaisin elämäni ja viedä sen pois. Rikkoa sydämeni. Särkeä sen palasiin. Ehkä koska tajuan vihdoin pärjääväni ilman sinua. Tai no, ainahan olen pärjännyt ilman sinua. Se on eri asia että kuinka hyvin. Rakkaus. Se on kumma käsite. Asia, tunne, ihminen, esine, arvo. Minulle se on mielentila joka pysyy aina. Rakkaus tekee sinusta hauraan, onnellisen ja saa tuntemaan olon kotoisaksi. Kun olisit vihdoin perillä. Rakkauden voi unohtaa mutta se pysyy jossain hyvin syvällä. Sen pystyy herättämään uudestaan. Saamaan kipinää. Luomaan kitkaa. Me tarvitsemme rakkautta, huolenpitoa ja hoivaa. Rakkaus. Rakkaus. Rakkaus. Tykkään ajatella sinua. Puhua sinusta. Itkeä sinulle. Hymyillä. Nauraa. Huutaa. Mitä tahansa mikä liittyy sinuun. Pelkään unohtavani sinut. Olen sitä paitsi jo vahvasti sitä mieltä että ihminen josta puhun näissä viimeisissä kirjoituksissa et ole sinä. Se ei ole kukaan. Ainakaan nyt. 30.3. Noniin saatana. Nyt on aika päästä irti. Niistä kaikista asioista jotka väsyttää sua. Päästä irti. Sen tilalle tulee aina jotain uutta. Päästä irti. Sä tiedät kyllä kuinka. Ole oma itses. Rakasta itseäsi. Päästä irti muru.

1.4 Muistan kun kerroit tarinan kusipää kaveristasi joka hengaili tyttöystävänsä kanssa vain kerran viikossa, mikä kusipää kaverin mielestä oli tarpeeksi. Hän nimittäin "sieti" tyttöystävänsä sen verran että sai tältä, noh...seksiä. Mietimme, että kuinka kusipää joku voi olla. Meidän mielestä kaverisi oli tunteeton paska. Kun meidän suhde tuli lopulta siihen että näimme kerran viikossa, ja minä kerroin sinulle että minusta tuntuu ettei nähdä tarpeeksi usein ja minusta tuntuu että sinä et välitä. Sinä sanoit: "mun mielestä kerta viikossa sua on ihan tarpeeksi". En usko, että mikään on satuttanut minua niin paljon kuin tuo lause.

15.4 Minä rakastan sinua. Minä rakastan sinua niin paljon. Kun tyhjennän mun mielen, en ajattele mitään, suljen silmät, puhdistan kaiken ja avaan silmät. Ainut asia minkä tunnen on rakkaus, sinua kohtaan. En tiedä miksi. Miksi mä sua rakastan? Kun näin sut ekaa kertaa, mä tunsin sen. Sen palon sydämessä josta aina lauluissa lauletaan. Silloin kun erottiin, käveltiin tuntikausia ja juteltiin. Ja itkettiin. En ole koskaan sun nähnyt sun itkevän niin paljon. "Mä en halua erota" sä sanoit. Mä en vain kestänyt. Mä en kestänyt sitä että sait mut tuntemaan niin merkityksettömältä. Ketä mä oikein kaipaan? Sinuako? Mun on niin hankala uskoa. Mä en tiedä mitä ajatella susta. Joskus mulle vaan tulee sellainen purkaus. Tekee vain mieli nähdä sua...jutella sulle...suudella sua... Minä vihaan sinua. Minä vaan vihaan niin perkeleesti. Sitä on niin hankala ajatella että oltiin yhdessä. Helvetti mehän rakastuttiinki. Ja nyt yhtäkkiä olen päättänyt alkaa lesboksi. Ja kuinka voin vain yhtäkkiä päättää olevani lesbo kun

janoan sun kehoa yhtä paljon kuin Jeesus Juudasta. Anteeksi nyt vain että kirjoitan näin suoraan mutta nyt on pakko. Kirjoitan seuraavan kappaleen juuri niinkuin asia on enkä sen vierestä. Mua väsyttää ja stressaa. Ajattelin eilen itkiessäni että olisipa hauskaa tappaa itsensä. Pari päivää sitten värjäsin hiukset mustaksi. Tästä asiasta en ole kenenkään kanssa halunnut puhua. Sen jälkeen kävin "korjaamassa" ne parturilla ja tuhlasin siihen 80 euroa. Se oli toinen virhe. Menin kotiin ja itkin. Itkin ja soitin not so rock versioita Nirvanan biiseistä. Haluan pilata asiat. Mitä haluan? Haluan sinua. Haluan rakkautta. Haluan sinut. Tähän nyt. Heti. Anna mun olla! Mee pois mun mielestä! Miksi mä ajattelen sua juuri nyt? HYI! Pois mun mielestä!! Olen yrittänyt vain tehdä elämästä mukavan seesteistä ja itselleni mieluisaa. **TÄMÄ EI NYT OLLEENKAAN OLE SITÄ!** Kulka mä tarviin toimintaa. Kulka rakas pieni muruseni mä en jaksa. Joskus mä vain kuvittelen kohtauksia siitä että tavattaisiin ja katsoisit mua ja häivyttäisiin vain jonnekin pussailemaan. Tai vain puhumaan. Nyt tulee tarina sinusta jota en ole aikaisemmin kenellekkään kertonutkaan. Aina kun ajattelen tätä minua vain nolottaa tai muuten vain oksettaa. **HERRANJUMALA**, jos mä jotain voisin poistaa mielestäni niin se olisi tämä päivä: **KUN ME EKAN KERRAN TAVATTIIN!** Hyi kauheaa. Onneksi ei keretty olemaan niin kauaa yhdessä että olisi ollut aikaa jutella siitä. **HYI!!** Se oli noloin hetki elämässäni. Se oli vitun kauheaa. Eihän me edes tultu toimeen! Mitä me oikein ajateltiin! Mutta kyllä se siitä sitten kun tutustuttiin. Olihan meillä hauskaa. Mitä mä teen? Ehkä mä rakastan sua mutta antaa sen olla. Minäpä tästä nyt menen ja kirjoitan jostain muusta kuin susta. Aloitin kirjoittamaan tarinaa kahden tytön keskeisestä rakkaudesta. Silti päädyin jotenkin liittämään sinut tarinaan ja muuhun en sitten enää keskittynytkään. Voisitko lähteä, kiitos. 17.4 Täällä taas. Ja arvaa mikä päivä, no seitsemästoista tietenkin. Joka seitsemästoista päivä koen tämän paskan läpi. Ensimmäinen, herään ja tajuan mikä päivä on. Yleensä tajuan jo paria päivää aikaisemmin, että kohta on taas tämä päivä. Tämä sama vitun päivä. Minä yritän olla niinkuin muistelin tätä tiettyä päivää vain hyvällä ja en ikävöi sinua ollenkaan. No voi kulka tämä ei toimi. 4.6.2018 Minä tiesin ollessamme yhdessä että meidän rakkaus ei loppuisi. Jos eroaisimme, en koskaan pääsisi yli sinusta. Jos eroaisimme, päätyisimme jossain vaiheessa kuitenkin takaisin yhteen. Sanoin silloin kun seurustelimme että voisin tatuoida nimesi, sillä vaikka eroaisimme olisit silti yhtä tärkeä minulle. 8.7.2018 Näin sinusta unta. Sinulla oli joku toinen. Unessa tämä ei minua haitannut, sillä tiesin, että rakastat minua silti. Tiedän, että mitä ikinä tapahtuukin, rakastat minua yhä. Kuulostan aivan juuri siltä hullulta tyttöystävältä, joka löytyy jokaisesta leffasta tai sarjasta jossa on kolmiodraamaa. Luulin aina, että olisin se toinen nainen. Se siisti, joka elää hetkessä. Olenkin se, joka kaipaa menneisyyttään, kaipaa sitä että pystyisi taas tuntemaan jotain yhtä vahvaa. Teit minusta ihmisen joka en halua olla. Johtuiko se kuitenkin vain siitä, että olin liian nuori seurustelemaan? Minusta on tullut ihminen joka en halua olla. Ihminen joksi en koskaan halunnut tulla. Sinun takia. Voisiko se, että olen joku muu olla syy siihen, että sinua alkoi ahdistamaan? Mitä jos olisin ollut se kuka haluan olla, olisimmeko vieläkin yhdessä? Minä en enää jaksa yrittää päästä sinusta yli. En vain jaksa. Anna mun olla. 21.7 keskiyö En jaksa enää kieltää itseltäni asioita joita tunnen. Miksi en saa välittää sinusta? Miksi en saa rakastaa sinua? Miksi? Miksi sinä et antanut minun rakastaa sinua? En jaksa enää. Nyt on aika tehdä jotain. Otan puhelimen esiin ja alan kirjoittamaan. "hei...mun on pakko jutella sun kanssa yhdestä asiasta, ja ei siis ole pakko puhua jos et halua tai ignoora mut ihan sama. Ja jos nyt oot jossain menossa, niin jutellaan joskus toiste, jos haluat." 20 minuuttia myöhemmin vastaat. "kai mä voin jutella, mä ny oon vaan muutaman ottanut.." "jaha." vastaan. Päätän sanoa asiat vain suoraan. "niiin...mä ny en tiä mitä mä sanoisin, mut musta tuntuu tosi sääliittäväältä ja en tosiaankaan pitänyt itseäni tämmösenä

ihmisenä, mut must tuntuu et mul tulee vieläki välillä aivan liian ikävä sua ja sit et mun on pakko sanoo tää et mä lopettaisin muiden ihmisten satuttamisen koska vähä haen seuraa muista vaikka mä kaipaankin vain sun seuraa...ja mä ny sanon tän koska mä toivon et tää auttaa mua yli tästä olost...ja ei todellakaan haittaa jos sulla ei oo samanlaisia fiiliksiä että ihan sama se nyt mulle on mut mulla alkaa vaa loppuu keinot tästä olost pois...” “mullakin on ihan yhtä ikävä sua, ainut asia joka mua lohduttaa on yksi lause jonka sanoit silloin kun erottiin. sanoit että ehkä me tavataan joskus 20 vuoden päästä jossain baarissa ja katotaan sit uusiksi”, sinä vastaat. Se on totta. Minä sanoin juuri noin. Sanoin myös, että jos erottaisiin sinä pysyisit aina mielessäni. Sanoin myös, että tatuoisin nimesi. Sanoin myös, että jos mietin kenen vierestä herään nelikymppisenä se olet sinä. Sanoin, että rakastan. Sanoin, että välitän. Sanoin, että tämä jos joku ei mene koskaan ohi. Erosimme vuosi sitten ja tämä vuosi opetti mulle vain ja ainoastaan sen, että mä rakastan sua. Aina. Joten seuraava askelma on kohti sua. Haluan yrittää uudelleen. Haluan rakastua uudelleen. Haluan tutustua suhun vielä paremmin kuin ennen. Mietin silti, että olisiko se virhe. Mutta ei sitä koskaan tiedä ennenkuin kokeilee.

28.7.2018 En tiedä onko ihan tyhmää ja itserakasta ajatella ja kuvitella, että mitä ikinä tapahtuukin niin olet vierelläni. Tuntuu, vaikka menisit naimisiin jonkun toisen kanssa niin rakastaisit silti minua. Kuulostaa niin itsekeskeiseltä, tiedän. Olet aina vierelläni. Aloitan kohta lukion, muutin juuri omilleni Tampereelle. Luoksesi on enää n. 150 km. Ennen oli 500 km. meidän tulevaisuudesta... olen sanonut etten halua hankkia omia lapsia, vaan haluan adoptoida. mutta sinun kanssa...haluan katsoa lastamme ja miettiä kumman silmät hän on saanut tai onko hänellä paksut ja tummat hiukset vai taipuvaset ja vaalean ruskeat. haluan joku päivä ottaa sinua kädestä ja katsoa silmiisi kun omani täytyvät kyyneleistä ja kertoa, että olen raskaana. minä näen meidät tulevaisuudessa. haluan oppia elämään itsenäni kanssasi.

1.8. Minua pelottaa. Pelkään mitä teet minulle. Mutta olisit kanssani tai et, välitän sinusta. Olen liian valmis uhraamaan asioita takiasi. Se pelottaa. Mitä jos unohdan unelmani takiasi? Haluan olla ylpeä siitä kuka olen, ilman tuntematta oloani epämuikavaksi. Jos sinä olet koti, niin saanko olla minä.

2.8. Mitä jos viet kaiken aikani? Kaikki mistä osaan kirjoittaa liittyy sinuun. Olet inspiraationi. Oletko tosiaan minun muusani? sinä. muusani. Antaisinko kuitenkin Tampereelle mahdollisuuden? Miksi äkkinen surumielisyys iski taas? Johtuuko se sinusta, tai siis siitä miten annan sinun vaikuttamaan minuun..? Johtuuko se jostain muusta? Kuinka voin samaan aikaan unelmoida yhteisestä tulevaisuudesta ja toivoa etten näkisi sinua enää koskaan. Totuus on kuitenkin se, että rakastan sinua. Ongelma on se, että minulla on ikävä sinua, aina. Aina. Aina. Aina. Aina. Aina, Tässä herää kysymys, jos pelkään sinua, tulenko aina pelkäämään rakkautta. Syy siihen miksi pelkäisin rakkautta jos jollekin se ei vielä ole selvää on se, että en haluaisi uhrata kenenkään takia mitään. Sinun vuoksi tappaisin. Sehän siinä juuri onkin. Voisin uhrata toisen takia jos ne uhraukset eivät olisi niin isoja. Jos tunnen rakkautta toista kohtaan niin se menee yli. Kaikki menee aina yli. Minun kuuluisi tajuta, että osaat itekin pitää huolta itsestäsi. Olet itsenäinen ihminen jolla on oma tahto, ehkä se on isoin syy miksi sinuun rakastuin. En voi rikkoa sinua. En voi manipuloida sinua. En pääse sinuun käsiksi, en koskaan päässyt. Olet juuri se kuka olet. Minä en määrää sinua. Minä en käskytä sinua. Saan aina kaikki tekemään mitä haluan. Sinä et mene pillini mukaan. Sinulla on oma maailmasi ja elät sen mukaan. Samoin kuin minä. Tässä tapauksessa sinä olet enkeli ja minä paholainen. Opettaisitko minulle enkelinä olemisesta? Ehkä vain jotta pääsisin särkemään sinut. 30.9.2018 kyllä, tämä loppui tähän. minäkin vihaan kirjoja joilla ei ole loppua. en koskaan uskonut, että olisin kirjoittanut näin pitkälle. Tämä oli tosi tarina elämästäni. Kohdasta, kun kaikki muuttui. En pystynyt olla puhumatta sinusta, vaikka olimme jo eronneet. Kaverini

alkoivat kyllästymään puheisiini, minun oli pakko keksiä jotain muuta. En voinut tietenkään sinulle tulla puhumaan. Joten aloin kirjoittamaan tätä. Jokainen kerta, kun tunsin niin paha oloa, etten vain pystynyt pitämään sitä sisälläni, tulin tänne. Kirjoitin sinusta kaiken mitä tunsin sillä hetkellä. Joskus itkin ja kirjoitin, joskus olin vihainen enkä pystynyt huutamaan, tulin kirjoittamaan silloinkin tänne, joskus ikävöin sinua niin paljon, että kuvittelin olevani vierelläsi ja puhumalle sinulle, nekin asiat kirjoitin tänne. Tässä on kaikki mitä olen halunnut sinulle reilun puolen vuoden aikana sanoa. Ehkä tämän kirjoittaminen on saanut minut tajuamaan, että rakastan sinua, mutta en koskaan antaisi sinulle anteeksi. Rakastin sinua, rakastan, ja tulen aina rakastamaan. 5.10.2018 Siitä on nyt reilu kaksi kuukautta kun kysyin sinulta, että haluaisitko nähdä. Vastasit, että olisit todella innoissasi jos tapaisimme pitkästä aikaa. Siitä on nyt reilu kaksi kuukautta. En tiedä tulenko enää koskaan tapaamaan sinua.